

værk heller ikke er fuldstændig uden politisk Farve. Det siges — jeg skal ikke her paatage mig at afgøre med hvor megen Ret — at Fællesrepræsentationen til Dels staar over for Arbejdsgiverne i en noget tilsvarende Stilling, som Fagforeningerne over for Arbejderne, og sikkert er det, at Fællesrepræsentationen ofte har taget aktiv Del i Striden om Spørgsmaal, som mere eller mindre have politisk Farve, f. Eks. om Næringslovgivning og om Toldbeskyttelse. Herhen hørende Emner have ogsaa oftere været Genstand for Foredrag, som af Fællesrepræsentationen ere blevne afholdte med Støtte af den af Staten givne Bevilling. Konsekvensen af at stille sig afvisende over for Fagforeningerne vil derfor let blive den, at man maatte sige: Ja, men saa stryge vi ogsaa Bevillingen til Fællesrepræsentationen. Dette har ogsaa været anbefalet i Udvalget. At indskrænke sig hertil vilde alligevel være en beklagelig Fremgangsmaade, saa vist som der er mange, der sætte Pris paa at bevare Foredragsbevillingen, og mene, at den gør Nytte. Udvalget har derfor anset det for rettest, i Stedet for at lade Sagen gaa i Staa, derved, at der staar to stridende Parter over for hinanden, hellere at søge en Vej, ad hvilken man kunde komme uden om Vanskeligheden. Udvalget foreslaar derfor, at den Fællesrepræsentationen hidtil tilstaaede Sum af 4,000 Kr. udgaar, men at der til Gengæld paa Finansloven indsettes et dobbelt saa stort Beløb, som vil kunne træde i Stedet for denne Bevilling og tillige gøre det muligt at udstrække Foredragsvirksomheden ogsaa til at komme Arbejderforeninger til gode. Men for at accentuere, at denne Bevilling af Staten udelukkende skal gives til Foredragsforeninger af rent upolitisk Karakter, foreslaar Udvalget, at Foredragene skulle være offentlige, og at de kun maa dreje sig om faglige, tekniske og almenbelærende Emner. Den ærede Minister vil altsaa i Henhold til dette Forslag faa et Beløb af 8,000 Kr. stillet til sin Raadighed i dette Øjemed. Jeg behøver ikke at tilføje, at Forudsætningen selvfølgelig er, at den anvendes med fuldstændig Upartiskhed. For øvrigt gives den kun for et Aar, saaledes at man vil staa frit over for Spørgsmaalet, hvis det maatte vise sig, at denne Udvej ikke viser sig tilfredsstillende; man kan da træffe en anden Ordning. — Ændringsforslagene under Nr. 76 og 77 kræve ingen nærmere Omtale. — Under Nr. 78 er der stillet Forslag af Indenrigsministe-

ren om en Bevilling paa 1,000 Kr. som Tilskud til Centralforeningen af jyske Sparekasser til Udredelse af Løn og Befordringsgodtgørelse til regnskabskyndige Tilsynsmænd ved de under Foreningen hørende Sparekasser. For 2 Aar siden var der stillet et lignende Forslag, som gik ud paa en Bevilling af 14,000 Kr. Denne Bevilling nægtedes af Tinget ud fra den Betragtning, at Pengeinstitutters Tilsyn med deres Regnskabsførelse fornuftigvis maa betragtes som en Opgave, som de selv maa sørge for at løse og selv maa betale for. I Aar har Udvalget ikke desto mindre ladet sig formaa til at gaa ind paa at anbefale denne mindre Bevilling. For mit Vedkommende i alt Fald er min Opfattelse imidlertid ikke ændret siden den Gang. Jeg betragter da heller ikke disse 1,000 Kr. som en første Begyndelse til at komme op til en saa stor Sum som tidligere nævnt eller til en endnu større og end mindre som Begyndelsen til at komme til det, som let kan blive Konsekvensen, nemlig at Sparekassernes hele Forretningsførelse til sidst vil blive undergiven Statskontrol. Det vilde være en Udvikling, som jeg vilde anse for at være i højeste Grad uheldig. Denne lille Bevilling maa nærmest betragtes som given for at se, hvor megen Nytte man faar ud af Pengene. Skulde det vise sig, at det virkelig var i større Grad paatrængende at træffe Foranstaltninger for at sikre Sparekasserne en mere betryggende Regnskabsrevision, ser jeg ikke, at der er nogen bedre Vej at gaa end at foretage en dertil sigtende Ændring i Sparekasseloven. — Under Nr. 79 er der stillet Forslag om et Tilskud paa 6,000 Kr. til Understøttelse til tre Redningshjem for Alkoholister. Dette Forslag er ikke tiltraadt af Udvalget. Grunden er imidlertid ikke den, at der ikke inden for Udvalget har været en Del Sympati for Forslaget. Det er ikke uden Føje gjort gældende, at naar Staten understøtter saa mange andre humanitære Formaal, er ogsaa dette en Opgave, som maaske ikke bør skydes bort. Men hvor Staten skal træde til over for slige Bestræbelser, er det et sundt Princip, at det private Initiativ forud til en vis Grad har vist, hvad det er i Stand til at udrette, og at Anstalter som disse maa have været i Virksomhed en vis Tid og have Resultater at fremvise. Det bør ogsaa kunne godtgøres, at de dog i væsentlig Grad ville bæres ved Tilskud ad anden Vej. De 3 Redningshjem, der her er Tale om, have imidlertid været i Virksomhed i saa kort Tid, de